

Dispozitivul

1) Întrucât nu a vegheat ca apele reziduale ale aglomerărilor Lycksele, Malå și Pajala să fie supuse, înainte de a fi evacuate, unei tratări secundare sau unei tratări echivalente, Regatul Suediei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 din Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1137/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2008, coroborat cu articolul 10 din Directiva 91/271, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1137/2008, și

întrucât nu a furnizat Comisiei Europene, în cursul procedurii precontencioase, informațiile de care aceasta ar fi avut nevoie pentru a aprecia dacă stațiile de epurare ale aglomerărilor Habo și Töreboda îndeplinesc cerințele Directivei 91/271, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1137/2008, Regatul Suediei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 alineatul (3) TUE.

2) Respinge în rest acțiunea.

3) Comisia Europeană și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 87, 16.3.2020.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 9 septembrie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Landgericht Ravensburg – Germania) – UK/Volkswagen Bank GmbH (C-33/20), RT, SV, BC/Volkswagen Bank GmbH, Skoda Bank, sucursala Volkswagen Bank GmbH (C-155/20), JL, DT/BMW Bank GmbH, Volkswagen Bank GmbH (C-187/20)

(Cauzele conexate C-33/20, C-155/20 și C-187/20) (¹)

[Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 2008/48/CE – Credit de consum – Articolul 10 alineatul (2) – Mențiuni care trebuie să figureze obligatoriu în contract – Obligația de a menționa tipul de credit, durata contractului de credit, rata dobânzii de întârziere și mecanismul de ajustare a ratei dobânzii de întârziere aplicabile la momentul încheierii contractului de credit – Modificarea ratei dobânzii de întârziere în funcție de modificarea ratei dobânzii de bază stabilită de banca centrală a unui stat membru – Compensație datorată în cazul rambursării anticipate a creditului – Obligația de a preciza metoda de calcul al modificării ratei dobânzii de întârziere și al compensației – Lipsa obligației de a menționa posibilitățile de reziliere a contractului de credit prevăzute de reglementarea națională, dar neprevăzute de Directiva 2008/48 – Articolul 14 alineatul (1) – Drept de retragere exercitat de consumator întemeiat pe nemenționarea obligatorie în temeiul articolului 10 alineatul (2) – Exercițarea în afara termenului – Interdicție, pentru creditor, de a opune o excepție întemeiată pe decădere sau pe abuzul de drept]

(2021/C 462/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Ravensburg

Părțile din procedura principală

Reclamanți: UK (C-33/20), RT, SV, BC (C-155/20), JL, DT (C-187/20)

Pârâte: Volkswagen Bank GmbH (C-33/20), Volkswagen Bank GmbH, Skoda Bank, sucursala Volkswagen Bank GmbH (C-155/20), BMW Bank GmbH, Volkswagen Bank GmbH (C-187/20)

Dispozitivul

- 1) Articolul 10 alineatul (2) literele (a), (c) și (e) din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului trebuie interpretat în sensul că, dacă aceasta este situația, contractul de credit trebuie să indice în mod clar și concis că este vorba despre un „contract de credit legat” în sensul articolului 3 litera (n) din această directivă și că acest contract este încheiat pe durată determinată.
- 2) Articolul 10 alineatul (2) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că nu impune ca un „contract de credit legat” în sensul articolului 3 litera (n) din această directivă, care servește exclusiv finanțării unui contract care are ca obiect furnizarea unui bun și care prevede că suma creditului este plătită vânzătorului acestui bun, să specifice că consumatorul este exonerat de obligația sa de plată a prețului de vânzare până la concurența sumei plătite și că vânzătorul trebuie să îi predea bunul cumpărat în cazul în care prețul a fost plătit integral.
- 3) Articolul 10 alineatul (2) litera (l) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că contractul de credit trebuie să menționeze, ca procent concret, rata dobânzii de întârziere aplicabilă la momentul încheierii contractului respectiv și trebuie să descrie în mod concret mecanismul de ajustare a ratei dobânzii de întârziere. În cazul în care părțile la contractul de credit în discuție au convenit că rata dobânzii de întârziere va fi modificată în funcție de schimbarea ratei dobânzii de bază stabilite de banca centrală a unui stat membru și publicate într-un jurnal oficial care poate fi consultat în mod facil, este suficientă o trimitere în acest contract la rata dobânzii de bază menționată, cu condiția ca modul de calcul al ratei dobânzii de întârziere în funcție de rata dobânzii de bază să fie prezentat în contractul de credit respectiv. În această privință, trebuie respectate două condiții. În primul rând, prezentarea acestui mod de calcul trebuie să fie ușor de înțeles pentru un consumator mediu care nu dispune de cunoștințe specializate în domeniul financiar și trebuie să îi permită să calculeze rata dobânzii de întârziere pe baza informațiilor furnizate în același contract de credit. În al doilea rând, frecvența modificării ratei dobânzii de bază menționate, care este determinată de dispozițiile naționale, trebuie să fie de asemenea prezentată în contractul de credit în discuție.
- 4) Articolul 10 alineatul (2) litera (r) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că în contractul de credit, pentru stabilirea compensației datorate în caz de rambursare anticipată a creditului, trebuie indicată o metodă de calcul în mod concret și ușor de înțeles pentru consumatorul mediu, astfel încât acesta să poată stabili cuantumul compensației datorate în caz de rambursare anticipată pe baza informațiilor furnizate în acest contract.
- 5) Articolul 10 alineatul (2) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că nu impune ca în contractul de credit să fie menționate toate situațiile în care un drept de reziliere este recunoscut părților la contractul de credit nu de respectiva directivă, ci doar de reglementarea națională.
- 6) Articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că se opune invocării de către creditor a excepției legale întemeiate pe decădere cu ocazia exercitării de către consumator a dreptului său de retragere în temeiul acestei dispoziții, în cazul în care una dintre mențiunile obligatorii vizate la articolul 10 alineatul (2) din această directivă nu figura în contractul de credit și nici nu a fost transmisă ulterior în mod corespunzător, independent de aspectul dacă respectivul consumator nu avea cunoștința de existența dreptului său de retragere, fără ca acest fapt să îi fie imputabil.
- 7) Directiva 2008/48 trebuie interpretată în sensul că se opune ca creditorul să poată considera în mod valabil că consumatorul a abuzat de dreptul său de retragere prevăzut la articolul 14 alineatul (1) din această directivă, atunci când una dintre mențiunile obligatorii vizate la articolul 10 alineatul (2) din directiva menționată nu figura în contractul de credit și nici nu a fost transmisă ulterior în mod corespunzător indiferent dacă acest consumator nu avea cunoștința de existența dreptului său de retragere, fără ca acest fapt să îi fie imputabil.

- 8) Articolul 10 alineatul (2) litera (t) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că în contractul de credit trebuie menționate informațiile esențiale cu privire la toate procedurile extrajudiciare de contestare sau de formulare a căii de atac aflate la dispoziția consumatorului și, dacă este cazul, costul fiecăreia dintre ele, faptul că contestația sau calea de atac trebuie depusă în scris sau în format electronic, adresa fizică sau electronică la care trebuie trimisă această contestație sau această cale de atac și celelalte condiții procedurale impuse pentru această contestație sau cale de atac. În ceea ce privește informațiile menționate, nu este suficientă o simplă trimitere, efectuată în contractul de credit, la un regulament de procedură accesibil pe internet sau la un alt act sau document privind modalitățile procedurilor extrajudiciare de contestare și de formulare a căii de atac.

(¹) JO C 161, 11.5.2020.
JO C 230, 13.7.2020.
JO C 255, 3.8.2020.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 2 septembrie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Köln – Germania) – Telekom Deutschland GmbH/Bundesrepublik Deutschland, reprezentată de Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen

(Cauza C-34/20) (¹)

[Trimitere preliminară – Comunicații electronice – Regulamentul (UE) 2015/2120 – Articolul 3 – Acces la internetul deschis – Articolul 3 alineatul (1) – Drepturile utilizatorilor finali – Articolul 3 alineatul (2) – Interzicerea contractelor și a practicilor comerciale care limitează exercitarea drepturilor utilizatorilor finali – Articolul 3 alineatul (3) – Obligația de tratament egal și nediscriminatoriu al traficului – Posibilitatea de a pune în aplicare măsuri rezonabile de gestionare a traficului – Opțiune tarifară suplimentară „tarif zero” – Limitarea lățimii de bandă]

(2021/C 462/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Köln

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Telekom Deutschland GmbH

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland, reprezentată de Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen

Dispozitivul

Articolul 3 din Regulamentul (UE) 2015/2120 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2015 de stabilire a unor măsuri privind accesul la internetul deschis și de modificare a Directivei 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații și a Regulamentului (UE) nr. 531/2012 privind roamingul în rețelele publice de comunicații mobile în interiorul Uniunii trebuie interpretat în sensul că o limitare a lățimii de bandă ca urmare a activării unei opțiuni tarifare „tarif zero”, aplicată streamingului video, indiferent dacă este difuzat de operatori parteneri sau de alți furnizori de conținut, este incompatibilă cu obligațiile care decurg din alineatul (3) al acestui articol.

(¹) JO C 137, 27.4.2020.